

Ἡ σαΐτιά

Ἐν ἀρχῇ ἦν ἰδέα.

Ἦ αἴσθημα;

Ἦ πράξις;

Ὅλα μαζὶ ἀξεχώριστα,

Ἦ καὶ καθένα χωριστά.

Τίποτα δὲν θ' ἀλλάξει.

Χτυπᾷ ὁ ἔρωτας

Καὶ σκύβει ὁ θάνατος

Νὰ πιεῖ ἀπ' τὴν πληγὴν.

Ἄν τὸν προλάβει ἓνα νεογέννητο,

Θὰ μεγαλώσει ἡ δίψα του

Γι' ἀκόμη μιὰ ζωὴν.

Διπλή αγάπη

Συγγενής τῆς μάνας μου
Ἐγινε ὁ πιστότερός του φίλος.

Πνίγαν κι οἱ δυὸ τὰ μυστικά τους
Στὴν ρετσίνα κι ὅταν

Τοῦ παραστάθηκε στὴν ἐκταφή,
Ἐπλυνε τὰ ὀστᾶ του

Πάλι μὲ κρασί. 33 χρόνια ἀργότερα
Ξαναὑπῆρξα μάρτυρας

Ἐκείνης τῆς φιλίας.
Στὸ θάμπος τοῦ ἐπερχόμενου

Θανάτου του, τ' ὄνομα ἀκούγοντας
Τοῦ γιοῦ μου, ἄρχισε

Φωνάζοντας νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνει
Προσπαθώντας ἀπ' τὸ κρεβάτι

Ν' ἀνασηκωθεί, ἀπλώνοντας τὰ χέρια
Τὸν πατέρα μου ν' ἀγκαλιάσει.

Ὁ θάνατος τοῦ Χρήστου Δάρρα

Κι ἂν δὲν μπορεῖς νὰ κάμεις τὴν ζωὴ σου ὅπως τὴν θέλεις...
Μὴν τὴν ἐξευτελίζεις πηαίνοντάς την...
στῶν σχέσεων καὶ τῶν συναναστροφῶν
τὴν καθημερινὴν ἀνοησία.

Κ. Π. Καβάφης, Ὅσο μπορεῖς, 1913

Οὐδὲν κρυπτὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον-
Ἦ στὸ Φίλιον.
Γι' αὐτὸ κι ἐγὼ δὲν σύχναζα ἐκεῖ,
Οὔτε συννεφιασμένη Κυριακή.

Κι ἂν ἤθελα νὰ τὸν συναντήσω
Στὸ Ἐν Δελφοῖς καθόμουν πίσω πίσω.
Κι ἂν εἶχα κάτι νὰ τυπώσω
Στὸ ὑπόγειό του ἔτρεχα νὰ τρυπώσω.

Ἐπτὰ βιβλίων μου μυστικὰ καὶ ντοκουμέντα
Ἐβγαλε στὸ φῶς (μὰ καὶ γι' αὐτά, κουβέντα).
Μ' ἐκτίμηση μὲ τίμησε κι ὄχι ὑποσχέσεις
Μὲ τίς ἑπτὰ σφραγίδες του κι ὄχι δημόσιες σχέσεις.

Μακριὰ ἀπ' τῶν σχέσεων καὶ τῶν συναναστροφῶν
Τὴν καθημερινὴ ἀνοησία,
Ἔτσι ἔζησε κι ἔτσι θὰ συνεχίσει αὐτὴ ἡ φιλία.
Οὐδεὶς ὑπὸ τὴν γῆν ἀπῶν.

Τὸ DNA τοῦ ἔρωτα

Ἄν πέθαινα ἀπὸ ἔρωτα,
Πῶς θὰ τὸ διαπίστωναν,
Ἄφοῦ νεκροψία
Δὲν προβλέπεται ψυχῆς.

Καὶ τὸ σῶμα μου μέσα-ἔξω
Τίποτε τέτοιο
Δὲν θὰ δικαιολογοῦσε.
Ποῦ θ' ἄβρισκαν τὴν ἔξω

Ὅμορφιὰ τῆς νιότης
Ποῦ ὅλη θ' ἄχε ντροπιασθεῖ
Ἄπὸ τῶν ἔσω ὀργάνων
Ἐντροπία.

Καὶ ποῦ θ' ἀνίχνευαν
Τί εἶχε μείνει ἀνέπαφο
Γιὰ νὰ ἀναπαράγει
Συναισθήματα.

Ἔτσι θὰ ἀποφαίνονταν
Πῶς μᾶλλον πῆγα
Ἄπὸ τὸ φαγητὸ
Καὶ τὸ πιτό.

Δίψα καὶ πείνα ἀκόρεστη
Καὶ κορεσμένα λίπη.
Κι ἂν ἔφαχναν τὸ DNA τοῦ ἔρωτα,
Θ' ἄβρισκαν μόνο λύπη.

Ὁ ἦχος τοῦ ρολογιοῦ

Μ' ἓνα βλεφάρισμα ἀλλάζει ἡ ὥρα,
Μ' ἀλλιῶς τοῦ χρόνου ὁ ρυθμός.
Μὲ τὸν σφυγμό σου μετριέται τώρα
Πρὶν ἀκουσθεῖ σὰν πυροβολισμός.

Ἡ διαθήκη τοῦ Βασίλη Καραβίτη

Στὴν ἀλληλογραφία μας τὴν φιλία του
Βεβαίωνε, ἕως τὴν ὑστατή του ὥρα.

Ἐπειτα ἀνέλαβε ὁ δικηγόρος του
Καὶ σὰν σὲ κληρονόμο, μὲ τί

Μέ τίμησε ἀκόμα, πῆρε νὰ μοῦ πεῖ.
Πῶς στὸ στενὸ κύκλο,

Καὶ τῆς κηδεΐας του, μ' εἶχε συμπεριλάβει.
Πῆγα ἀσφαλῶς. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ πῶ

Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω,
Ἦχι τὸ κατὰ τύπον

“Περὶ ἀποδοχῆς κληρονομίας”,
Ἄλλ' ἔστω καὶ μὲ λογοπαίγνιο,

Φτηνὰ ποιητικό, πιστὸ ὅμως στὴν οὐσία του,
Τὸ ἄυλο “Περὶ οὐσίας πιστοποιητικό”.

Τὸ ἀδερφικὸ χῶμα

Τὸ ἓνα καὶ μοναδικὸ πρόβλημα
τῆς φιλοσοφίας εἶναι ἡ αὐτοκτονία.
Ἄλμπέρ Καμὺ

Ἄρα καὶ τῆς ποιήσεως.
Ἄλλ' ὅταν στὰ 18 μου, στὸ Βυζάντιον
Πίναμε καφὲ μαζί καὶ συζητούσαμε,
Μεταξὺ ἄλλων, καὶ γιὰ τὸν Καρυωτάκη,

Δὲν τῶξερα, οὔτε τὸ φανταζόμουν,
Πῶς δέκα χρόνια ἀργότερα
Θὰ τὸ ἀπεδείκνυε κι ἐκεῖνος. Τὸν ἴδιο
Μὲ τὸν Καρυωτάκη μήνα, ὁ Δημάκης.

Ὁ Μηνᾶς Δημάκης. Δὲν θᾶθελα νὰ μέ ποῦν
Προληπτικό. Ἄλλὰ πῶς ἀλλιῶς; Ἰούλιο πέθανε
Καὶ ὁ πατέρας μου, ἀλλὰ γεννήθηκα κι ἐγώ.
Ἔτσι ἄς μέ ποῦνε τυχερό. Ἀφοῦ ἀπὸ τύχη

Βρέθηκα καὶ στὸ Κολωνάκι παρέα
Μ' ἓναν ποιητῆ, ποὺ μ' ἔλεγε φίλο του, ἀλλὰ
Θαυμάζω σὰν ὁ μικρότερός του ἀδερφός. Χῶμα,
Ὅπως τῶγραψε κι ὁ ἴδιος: Χῶμα ἀδερφικὸ χῶμα.